

“Zwemles”
door P.G. Wodehouse
in *Astra*, jrg.3 nr.3, p.1417-1426,
september 1925.

Present-premie bij de vergadering van
The P.G.Wodehouse Society op
20 juni 2026 te Amsterdam

PGWS Document No.105

Bilthoven / Leiden / Utrecht
2026

Zwemles – een vertaling van Deep Waters

Het verhaal *Zwemles* in de *Astra* is een mooi beknopt Wodehouse-verhaal, dat zich in het bekende Marvis Bay afspeelt. Er zijn drie hoofdpersonen: de dramaturg George Barnert Callender, de toneelacteur Arthur Mifflin en de jongedame Mary Vaughan. Wodehouse haalt hier zijn bekende truc uit: iemand die zogenaamd in nood is, redden, om indruk te maken. Dit keer om publiek te lokken naar het toneelstuk van George.

Het origineel heet *Deep Waters* en verscheen voor het eerst in het blad *Collier's* (US) in mei 1910 in gewijzigde vorm en een maand later in *Strand Magazine* (UK) in de huidige vorm. In januari 1914 kwam het terecht in de bundel *The Man Upstairs and Other Stories*, die alleen in Engeland uitgebracht is.

Deze bundel is nooit als geheel in Nederland als vertaling uitgebracht, maar veel verhalen zijn wel in diverse kranten en tijdschriften gepubliceerd. Het is opvallend dat dit meestal aan de hand van de losse tijdschriftverhalen gedaan werd, met bijbehorende illustraties, en niet aan de hand van de bundel *The Man Upstairs*. Onze leden Leonard Beuger, Marcel Gijbels, Herman van Riel, Ronald Duk en Donald Duk hebben verschillende van de niet eerder vertaalde verhalen opgepakt om ook in het Nederlands te vertalen, waardoor de hele bundel uiteindelijk toch vertaald is.

The Man Upstairs	UK datum	Vertaling	Gepubliceerd in
Archibald's Benefit	1909-07	Archibalds match	PGWS uitgave, 2025-02
The Man, the Maid and the Miasma	1910-02	De heer, het meisje en de pestbuil	PGWS uitgave, 2014-11
The Good Angel	1910-02	De goede engel De beschermengel Zijn goede engel De goede engel	Wereldkroniek, 1925-04 Nova, 1926-04 Geïll. Stuiversblad, 1934-07 KRO Radio, 1946-03
The Man Upstairs	1910-03	De mijnheer van boven De man van boven De man van boven Meester boven De bovenbuurman	Eigen Haard, 1910-04/05 Haarlem's Dagblad, 1911-10 Gooi- en Eemlander, 1923-07 D'Oriënt, 1930-12 PGWS uitgave 2012-06
Rough-Hew Them How We Will	1910-04	Kunstenaars lief en leed Kellner en kunstenaar Kellner en kunstenaar	Wereldkroniek, 1925-02 Morgen, 1929-06 Overijsselsch Dagblad, 1929-06
Deep Waters	1910-06	Zwemles Diep water Diep water	Astra, 1925-09 Morgen, 1934-11 Overijsselsch Dagblad, 1934-12
By Advice of Counsel	1910-07	Vrijblijvende raad	PGWS uitgave, 2022-10
Out of School	1910-10	Zijn eerste baan	PGWS uitgave, 2019-06
Ahead of Schedule	1910-11	Systeem Systeem Systeem	Avondpost, 1910-10 Batav. Nieuwsblad, 1910-12 Prov. Drent. Asser Courant, 1912-05
When Doctors Disagree	1910-12	Het juiste recept	PGWS uitgave, 2025-06
Three From Dunsterville	1911-08	De drie uit Dunsterville	Astra, 1925-05
Pots o' Money	1911-12	Scheppen met geld	PGWS uitgave, 2010-02
In Alcala	1911-12	In Alcala In Alcala In Alcala Broadway droom	Telegraaf, 1911-11 Courant, 1912-01 Nova, 1928-08 Eva, 1946-11/12
The Goal-Keeper and the Plutocrat	1912-01	Doelverdediger en plutocraat Van een keeper en een kapitalist	Revue der Sporten, 1915-01 Kath. Illustratie, 1940-11
The Man Who Disliked Cats	1912-05	Kat Kat Kat	Voorwaarts, 1929-07 Volk, 1929-07 PGWS uitgave, 2025-10
Ruth in Exile	1912-07	Oom Zip, de man die je aan 't lachen maakt Ruth in ballingschap	Avondpost, 1925-07 PGWS uitgave, 2018-02
The Tuppenny Millionaire	1912-10	De liefdesavonturen van Oom George De krenterige miljonair	Nova, 1930-06 PGWS uitgave 2016-02
Sir Agravaine	1912-12	Heer Agravaine	PGWS uitgave, 2010-02

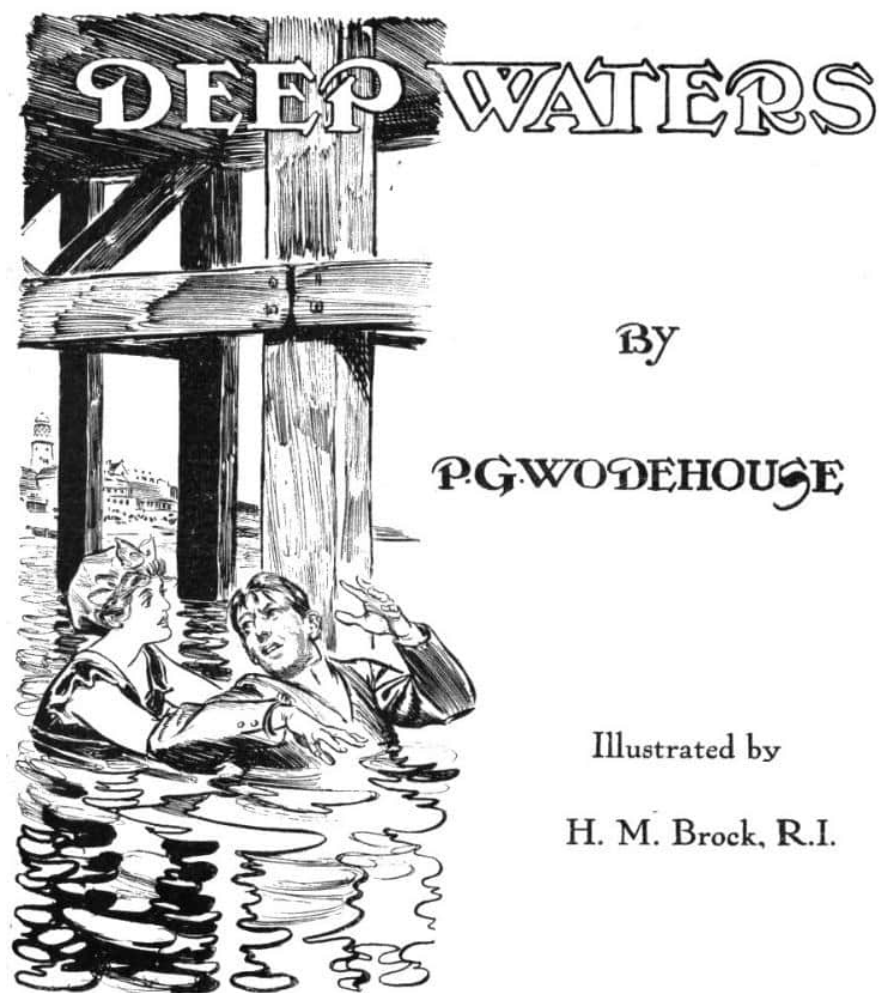
Something to Worry About	1913-02	Selly's liefdesavonturen Het meisje uit Londen Het meisje uit Londen Kopzorgen 'n Zorgelijk zaakje	Courant, 1921-07 Nw. Rotterd. Courant, 1927-12 Bussumsche Courant, 1928-08/09 PGWS uitgave, 2017-08 PGWS uitgave, 2017-08
--------------------------	---------	--	---

Zie voor meer details en volledige vertalingen onze website:

<https://wodehouse-society.nl/Verspreide-verhalen>

In het maandblad *Astra* zijn dus in totaal twee verhalen uit deze bundel opgenomen. In totaal heeft *Astra*, voor zover bekend, vijftien verhalen van Wodehouse in vertaling gepubliceerd in de periode 1925-1937.

In de bijgevoegde kopie, die via Johan Buiskool Toxopeus ontvangen is ter verspreiding als *Present Premie 105*, staan twee illustraties van H.M. Brock. De Nederlandse tijdschriften namen in veel gevallen ook de illustraties bij een vertaling over. In dit geval zijn er vier weggelaten, inclusief de begin initiaal H ('Historians'). In de originele uitgave stonden de volgende afbeeldingen van Henry Matthew Brock (1875-1960):

By

P.G. WODEHOUSE

Illustrated by

H. M. Brock, R.I.

George began to express
his gratitude

Matters having been arranged
with the financier to whom the
boat belonged,
they set forth.

"I overheard your conversation just now."

ASTRA

SEPT.^R

65^{ct}

HET
EERSTE NEDERLANDSCHE
„MAGAZINE”

ASTRA

GEÏLLUSTREERD MAANDSCHRIFT

REDACTIE EN ADMINISTRATIE:

KEIZERSGRACHT 324, AMSTERDAM

TELEFOON 40350 EN 40359

PRIJS DER ADVERTENTIES OP AANVRAGE

POSTGIRO 111 165

— ABONNEMENTSPRIJS: —

PER POST OF DOOR TUSCHENKOMST VAN DEN

BOEKH. P. HALFJ. BIJ VOORUITBETALING f 3.75

OOST- EN WEST-INDIE PER POST. ID. f 4.25

BUITENLAND ID. f 5.25

AFZ. NUMMERS RESP. f 0.65, f 0.75 EN f 0.90

INHOUD:

	PAG.
CAUSERIEN UIT HET OOSTEN. JHR. DR. C. DE MAREES V. SWINDEREN (geïllustreerd naar photo's)	1393
MOEDER EN KIND (geïllustreerd.)	1399
ASSISTENTJE C. J. ZON (geïllustreerd door Th. Voorstad)	1401
GEDICHTEN.. .. . JOANNES REDDINGIUS	1416
ZWEMLES P. G. WODEHOUSE (geïllustreerd.)	1417
DANSJE G. H. PRIEM	1426
EEN EDELMOEDIG KARAKTER W. PITT RIDGE (illustraties van Mc. Clean)	1427
RASHONDEN — SETTER	1432
DE ROODE MARKIES CHARLES LE GOFFIC (illustraties van R. Wallace)	1433
DE JONGEN VAN HIERNAAST STELLA DE LARENO	1441
EEN VACANTIETRIP DOOR ONS ZONNESTELSEL CAMILLE FLAMMARION (geïllustreerd naar photo's)	1445
NU DE BANDEN ZOO DUUR WORDEN (illustratie)	1449
LOTGENOOTEN.. .. . HERRE DE VOS (woorden en muziek)	1450
DE AVONTUREN VAN KAPITEIN O'HAGAN SAX ROHMER (geïllustreerd.)	1452
EEN NAPOLEONIEDENGESCHIEDENIS J. J. WIJNSTROOM (met portretten).	1465
KRUISWOORD-PUZZLE No. 5	1474
DE KAPPERSPOP JEANNE REYNEKE VAN STUWE	1476
MOORD W. VAN LAAR JR.	1492
DE DIEF JAN R. TH. CAMPERT	1496

ZWEMLES

DOOR

P. G. Wodehouse.

GEORGE Barnert Callender was iemand die zwemmen kon als een visch. Ja, zelfs beter, werd gezegd.

Op den vasten grond, in de kleeren, die je daar gewoonlijk draagt was hij een jonge man, zooals ieder ander. Hij was niet klein en ook niet groot, en hij zag er ook niet zwak, maar ook niet buitengewoon sterk uit. Zoo was George — aan den wal. Maar trek hem zijn kleeren uit, geef hem een zwempak aan en dompel hem in het water, dan komt er plotseling een verandering in zijn geheele wezen. Andere mannen, puffen, blazen en plassen. George ging door het water even kalm en waardig als een torpedo. Andere mannen krijgen water binnen, dan weer een mondvul, soms een liter, 't kan ook zijn wat minder, en als ze weer aan land komen zien ze eruit als aangespoeld wrakhout. George's mond kreeg nimmer zeewater te genieten. Zijn slag was iets prachtigs om te zien, gewoon een wonder. Als hij op zijn rug zwom, dan besepte je, dat dit nu de eenigste goede methode was om vooruit te komen. Zwom hij op zijn borst, dan had je ook die overtuiging.

George kwam in Marvis Bay om ongeveer vijf uur 's avonds. Het was in de maand Juli. Marvis Bay heeft een gevestigde reputatie als zomerbadplaats. Wellicht is het niet in ieder opzicht het paradijs, zooals de enthousiaste schrijver van de gids voor Marvis Bay en omstreken beweert, maar toch heeft het zijn reputatie wel verdiend. Het strand is er mooi en loopt zacht in de zee af. Er is wat branding voor hen die daarvan houden en er is ook kalmer water verderop voor hen wier badidealen nu niet bestaan in het op en neer springen over kwallen en ander ongedierte. Aan het noordelijkste gedeelte van het strand is een lange pier. Was je eenmaal de onver-

mijdelijke stalletjes en kraampjes met vruchten, strandsouvenirs en ice-cream en de menschen, dit zich tot hun levensroeping gesteld hebben je prentkaarten te verkoopen, voorbij, en had je dan ook die lange rij stoelen achter je, dan kon je wel zeggen dat je praktisch geheel alleen met de natuur was. Op dit uur van den dag was er niemand; George had de pier voor zich. Hij slenterde kalm op en neer. Onder hem glinsterde het water in de zonnestralen en verderop naar het strand brak het in een wolk van wit schuim. Er woei een koel briesje. De heele omgeving droeg er wel toe bij hem er opmerkzaam op te maken, hoe veel aangenamer het hier was dan in de stoffige benauwde stad, die hij verlaten had. Niet dat George daar juist voor naar Marvis Bay gekomen was. Hij had een veel gewichtiger reden. Over drie dagen zou in Marvis Bay de eerste voorstelling plaats hebben van „Fate's Footballs", tooneelspel in vier bedrijven door G. Barnert Callender. Want George, je zou het hem naar zijn uiterlijk niet zoo direct aangezien hebben, was iemand die behoorde tot die klasse van menschen, die er zich op toeleggen goede tooneelen en pakkende dialogen samen te stellen. Het tooneelgezelschap zou den volgenden avond in Marvis Bay komen en daar nog de laatste repetities houden.

George's gedachten, toen hij de pier op en neer kuierde, waren verdeeld tusschen de schoonheden der natuur om hem heen en het kritieke moment in zijn tooneelloopbaan, dat hem wachtte en wel voor zoowat een achtste met het eerste en voor de overige zeven achtsten met het laatste onderwerp. Op het oogenblik, dat hij Londen verliet, had hij juist die geheele tooneelwereld en het gezelschap dat bezig was „Fate's Footballs" te repeteeren in

het bijzonder, duchtig verwenscht. „De Foot-pills” — zooals Arthur Mifflin, de jeune premier in het groote stuk, het tooneelspel maar steeds — zeer tot George's ergernis — noemde, was zijn eerste stuk. Nooit te voren nog had hij zich in die keuken gewaagd, waar zoo veel koks de tooneelbouillon aan het klaar-maken zijn en soms ook totaal bederven. Was hij wat langer in het vak geweest, dan zou hij zich alles niet zoo hebben aangetrokken.

Hij trachtte nu die heele kwestie uit zijn gedachten te krijgen — maar dat was te veel van zijn krachten gevergd. Maar het geluk wilde, dat hij hier plotseling toe in staat gesteld werd. Zijn blik viel op iets, dat hem alles deed vergeten. En na nog meer aandacht aan dat iets geschonken te hebben, kwam hij tot de conclusie, dat het 't mooiste meisje was, dat hij ooit gezien had. Als iemand het land heeft is er geen beter middel om hem in een goed humeur te krijgen, dan het zien van een mooi lief meisje. De aanblik werkte dan ook op George erg weldadig. Hij was nu in staat alles te vergeten. Hij vergat dat de actrice, aan wie de heldinnerol in „Fate's Footballs” was toegewezen — een zeer ongelukkige keus — steeds maar vergat om den cynischen roué in het derde bedrijf behoorlijk te helpen zijn lange speech tot zijn recht te doen komen. Zijn gedachten waren nu niet meer bij dien Arthur Mifflin — in gewone omstandigheden een heele aardige kerel, waarmee hij in Cambridge nog bevriend was geweest — maar die er de voorkeur aan gaf om de hartstochtelijke tirade van de groote scène, op te zeggen als een kleine jongen (en dan nog wel een die erg verkouden was) die op de Zondagsschool een versje voordraagt. Al de gedachten aan al die narigheden waren thans verre. Uitsluitend het meisje, dat daar beneden hem in het water zwom, boezemde hem nog belang in. De rest bestond niet meer.

Zij zwom uitstekend. Zijn geoefend oog kon dat naar waarde schatten. Haar flinke, gemakkelijke slagen brachten haar vlug en sierlijk over de golven. Hij staarde ernaar. Hij was iemand die heel goed was opgevoed en uitstekende manieren had geleerd en hij wist heel goed dat het erg onopgevoed was om zoo te staren, maar het was een speciaal geval. Die gewone beleefdheidsvormen konden nu wel eens op zij gezet worden. Hij staarde dus. Neen, nog erger, hij gaapte haar aan. Toen het meisje in de schaduw van de pier kwam, boog hij zich verder over de leuning en strekte zijn hals nog wat uit.

Nu draaide het meisje zich om en ging op haar rug zwemmen. Zijn oogen ontmoetten de hare. De hare waren diep en helder; de zijne

puilden uit. Het leek George oneindig toe dat oogenblikke dat zij hem aankeek. Toen draaide zij zich weer om en schoot onder de pier.

George's hals was nu op zijn volle lengte uitgerekt. Geen wilskracht en ook geen spierkracht zouden hem nog wat langer hebben kunnen maken. Hiervan overtuigd en dus geen verdere pogingen daartoe aanwendende, boog hij zich nog wat meer over de leuning en daarna nog weer een beetje verder. Toen viel zijn hoed van zijn hoofd. Hij greep ernaar, maar deze beweging deed de balans overslaan en met een plons duikelde hij over de leuning in het water.

In gewone omstandigheden zou een dergelijke buiteling van twaalf voet hoogte en geheel gekleed George al heel weinig van zijn stuk gebracht hebben. Hij zou er haast niet op gelet hebben zelfs. Hij zou naar het strand gezwommen zijn, zichzelf een verwijt makende zoo onhandig geweest te zijn. Daarom maakte hij zich dan ook, toen hij weer aan de oppervlakte was gekomen, gereed om met zijn gewonen kalmen slag naar het droge strand te zwemmen. Op dit moment echter voelde hij twee handen die hem onder zijn armen pakten, zijn hoofd werd hierdoor een beetje uit de golven opgeheven en hij hoorde een stem, een heele lieve stem, in zijn oor klinken, die zei: „Stil zijn; geen bewegingen maken. Er is geen gevaar bij.”

George bewoog zich niet, volgde keurig bevelen op. Vlug maakte hij zijn plan van actie in verband met de eigenaardige omstandigheden. Het is in deze wereld altijd heel moeilijk om precies op het juiste moment kennis te maken met het juiste meisje. Wanneer men er op zijn best uitziet dan gebeurt het dat men aan haar wordt voorgesteld, waar veel mensen bij zijn en dan moet men zich met een vluchtig handdrukje tevreden stellen. Is er niemand, dan heeft men juist kiespijn of is zijn neus rood gebrand of iets dergelijks. Duizenden jonge levens zijn door dergelijke nare toevalligheden verwoest.

Wat een onderscheid met het onderhavige geval. Nu liep alles mee. Door dit ongelukje van in zee te buitelen had hij een gelegenheid om kennis te maken, zooals wel nimmer zou voorkomen. Het was werkelijk onder de meest voordeelige omstandigheden. Hij werd intuschen naar het strand gesleept, hielp wel een handje mee, zoo ongemerkt met zijn beenen en alles ging dan ook voortreffelijk. Een meisje dat een man van den dood gered heeft kan hem toch moeilijk den volgenden dag met een beleefd knikje voorbij gaan. En wat voor een meisje. Juist zijn ideaal.

Maar aan alles komt vroeg of laat een eind en George voelde dat zijn hielen reeds grond

raakten. Toen stonden zij beiden op en keken elkaar aan. George begon, zoo goed en zoo kwaad als dat ging, zijn dankbaarheid en erkentelijkheid voor de redding te uiten — het was niet zoo heel gemakkelijk, om zoo maar voor de vuist weg zoo'n dankbaarheids-speech te improviseren, maar 't ging toch — zij viel hem in de rede en maakte er halfweg een eind aan.

„Ach 't is niets, heelemaal niets,” zei ze, terwijl zij het zeewater uit haar oogen wreef.

„Hoe kwam het toch, dat u in zee viel?”

„Ik was — hum — ik keek naar iets in het water.”

„Dat had ik ook gedacht,” zei het meisje kalm.

George bloosde.

„Ja, ik weet het wel,” zei hij, „het was al heel onbeleefd van me om zoo te staren; maar —”

„U moet zwemmen leeren,” viel het meisje hem in de rede. „Ik begrijp niet waarom niet

. zijn dankbaarheid te betuigen.

„Het was gelukkig dat ik daar toevallig was.”

„Het was prachtig,” zei de dramaturg. „Het was moedig. Het —”

Hij zag dat ze glimlachte.

„U is heel nat,” zei ze.

George bekeek eens zijn doorweekte kleeren. Vroeger was 't zoo'n keurig pak geweest en nu?

„Zou het niet beter zijn, als u maar zoo gauw mogelijk naar huis ging, om andere kleeren aan te doen?”

Om zich heen ziende, merkte George, dat er al heel wat kijkers waren komen opdagen en dat het tijd werd om op te stappen.

„Moet u nog ver loopen?”

„Niet ver. Ik logeer in het Beach View Hotel.”

„Wel, ik ook. Ik hoop u nog eens te ontmoeten.”

„Dat zal zeker wel,” zei George, vertrouwelijk.

iedere jongen op zijn tiende jaar zwemmen leert. Het is toch werkelijk zoo gemakkelijk en eenvoudig te leeren. Ik zou het u in een week kunnen leeren.”

De strijd tusschen George en het geweten van George was maar heel kort. Het geweten moest het afleggen.

„Ja, dat zou ik heel graag willen,” zei George.

Door deze woorden uit te spreken, was zijn lot beslist. Hij was nu verplicht zijn rol te spelen. Er viel niets meer aan te veranderen. Voor het uitspreken was er nog een explicatie, hoewel erg lastig, mogelijk geweest. Nu was dat absoluut uitgesloten.

„Ja, dat zal ik doen,” zei het meisje. „We zullen morgen beginnen. Vindt u dat goed?” Zij liep weer in zee.

„Wij zullen het in het hotel wel verder bespreken,” zei ze haastig. „Er komen nu zoo veel vervelende nieuwsgierige mensen om

ons heen. Ik ga maar weer zwemmen."

Zij haastte zich naar dieper water, terwijl George zich omkeerde en zich een weg baande door een groote menigte giechelende kijkers. Van de vijftien die hij langs kwam en die gelegenheid hadden hem wat te zeggen, waren er zes die hem zeiden, dat hij nat was. De overige negen vroegen belangstellend, of hij in het water was gevallen.

* * *

Haar naam was Vaughan en zij bezocht Marvis Bay in gezelschap van een tante. Dat vernam George van den manager van het hotel. Later, na het diner, ontmoette hij beide dames op de esplanade en was in staat nadere bijzonderheden te weten te komen. Haar voor-naam was Mary; haar tante was verheugd met hem kennis te maken, zij hield wel van Marvis Bay, maar zij gaf toch aan Trouville de voorkeur, en zij vond dat het een beetje koel werd en wou wel naar binnen baan.

Nu nummer drie van het gezelschap uitgeschakeld was, deed dat aan George's conversatie, die al een beetje aan het kwijnen was, veel goed. In gezelschap was hij gewoonlijk niet zoo spraakzaam, maar met Mary Vaughan was dat een ander geval. Binnen een paar minuten was zij op de hoogte van al zijn tegenspoeden. Op alle medewerkers aan zijn stuk had hij wat te zeggen, zij moesten allemaal de rij passeeren, maar zij trachtte hem gerust te stellen — en niet geheel zonder succes — dat het toch nog wel goed zou afloopen, dat het wellicht erger scheen dan het in werkelijkheid was.

"Ik ben er zeker van dat het op den avond van de voorstelling uitstekend zal gaan," zei zij.

Hoe zeldzaam, zoo'n combinatie van schoonheid en intellect! dacht George. Nog nimmer had hij zoo'n heldere, juiste opmerking gehoord.

"Ik hoop dat 't zal gaan," zei hij, "maar ze waren o, zoo slecht de laatste keer. Mifflin bijvoorbeeld. Die denkt dat hij een soort Napoleon in de reclame is. Hij wil maar steeds iets nieuws vinden om de aandacht te trekken. Nachten zit hij op als hij behoorde te slapen of zijn rol in te studeeren en dan is hij bezig plannen voor reclame uit te werken. En de komiek. Zijn specialiteit is het, mij steeds maar te vragen om nieuwe scenes, alleen voor hem, er tusschen te voegen. Ik kon ze niet langer uitstaan en ik ben hier naar toe gegaan. Ze moeten het maar onder elkaar uitvechten."

"Ik ben er vast van overtuigd, dat u zich niet ongerust behoeft te maken. Een stuk met zoo'n goed gegeven, is zeker van zijn succes."

George had haar reeds de intrigue van „The Footpills" in bijzonderheden verteld.

"Vindt u het onderwerp goed?" zei hij teeder.

"Ik vind het prachtig."

"Hoe sympathiek van u!" fluisterde George en vond het noodig, wat dichterbij te komen. „Weet u —"

"Zullen we naar het hotel teruggaan?" zei het meisje.

* * *

Die ellendige schepsels, de gehuurde moordenaars van „Fate's Footballs", kwamen den volgenden dag te Marvis Bay, en George was aan het station, omdat hij het nu eenmaal aan Arthur Mifflin beloofd had, ofschoon hij er niet veel lust toe gevoelde. Als ze nu maar even keurig speelden als ze gekleed waren, dan zou het stuk een groot succes worden. Want ze zagen er al heel keurig uit. Voorop was Arthur Mifflin in een prachtig gestreept flanellen pak en de anderen waren al even opzichtig.

Arthur Mifflin was een lange slanke jonge man met groene oogen en zwart haar, die er dol op was het geluid van zijn eigen stem te hooren.

"Zie zoo, daar zijn we," zei hij, onderwijl met zijn wandelstok tegen George's beenen tikkende.

"Ik heb jullie zien aankomen," zei George koeltjes en meteen een beetje op zij gaande, vanwege het getik.

"Het heele stelletje", vervolgde Mr. Mifflin, „en allemaal in puike conditie en bijzonder getraind voor het werk."

"Wat is er gebeurd nadat ik vertrokken was?" vroeg George. „Is er een van het gezelschap begonnen met serieus te spelen of wachten ze daarmee tot de generale repetitie?"

"De repetities," stemde Mr. Mifflin toe, „waren niet wat ze wezen moesten, daar ontbrak wel wat aan; maar wacht maar. Op den avond zelf zal het prachtig gaan."

George vond dat hij nog nooit zoo'n idiote opmerking gehoord had.

"En dan," zei Mr. Mifflin, „ik heb een idee en dat zal het hem doen. Leen me even je oor — allebei je ooren. Je krijgt ze terug. Zeg me eens; wat trekt de menschen naar een schouwburg? Een goed stuk? Soms. Maar omdat dat nu afwezig is in het onderhavige geval, wat dan? Het mooie spel van den jeune premier? Dat hebben we, maar dat is niet voldoende. Neen, mijn jongen, reclame, dat is 't hem. Kijk nu eens even, al die lui op het strand. Zou je nu denken dat ze zoo maar uit eigen beweging naar een stuk als „The

Footpills" zullen gaan? Nooit van zijn leven. Als 't tijd is om te beginnen en het doek gaat de hoogte in, dan zullen ze nog allemaal in hun eigen hoekje op het strand zitten —"

„Hoeveel hoekjes denk je wel dat het strand heeft?"

„Tenminste," vervolgde Mr. Mifflin, „indien we geen reclame maken. En met reclame

„Dat zal ik je later vertellen. Er moeten eerst nog een paar details uitgewerkt worden. Laten we intusschen naar het strand gaan en een beetje gaan zeilen in een van die bootjes. Op het water voel ik me altijd 't lekkerste. Ik had eigenlijk Viking moeten worden."

Nadat de zaak met den eigenaar van de boot beklonken was, staken ze in zee. Mr.

Nadat de zaak beklonken was. . . .

maken bedoel ik pakkende reclame. We hebben een persagent, maar die is nergens bruikbaar voor en voert niets uit, die moest maar weer naar zijn dorp terug om het gras te maaïen. Gelukkig voor ons, ben ik er nog. Ik heb verstand. Ik ben handig. Wat zeg je daarop?"

„Ik zeg niets."

„Ik dacht 't. Wel, ik heb een idee, dat al die menschen zal aantrekken als een magneet. Ik heb het in den trein gekregen en toen uitgewerkt."

„En dat is?"

Mifflin ging aan het roer zitten. George, die een meer volleerd zeeman was, zou zich met de zeilen bemoeien.

Het was al een beetje laat op den dag en niet zoo warm meer en er stond een frisch windje. George deed werktuigelijk wat noodig was. Zijn gedachten waren heel ergens anders. Er is altijd een moment in het leven van iederen man, dat een stem in zijn binnenste tot hem zegt: „Dat is ze!" In George's geval had de stem heelemaal niet gefluisterd, maar hard geroepen. Van nu af aan bestond er voor hem slechts één vrouw. Van nu af aan.

De *Ocean Beauty* schepte plotseling water.

„Wat duivel voer je toch met het roer uit?" vroeg hij.

„Mijn beste droomer," zei Mr. Mifflin, beleedigd, „ik deed niets. We zullen nu een commissie benoemen om na te gaan wat jij met het zeil uitvoerde. Sliep je?"

„Het is mijn schuld," zei George; ik zat te peinzen."

„Als je er niets op tegen hebt zou ik je willen verzoeken, dat uit te stellen totdat we weer aan land zijn. Je hebt ons haast doen omslaan," zei Mr. Mifflin.

„Het zal niet meer gebeuren. Die zeilbootjes moet je mee oppassen. Er is meer wind hier buiten dan ik eerst dacht."

„Ha," riep Mr. Mifflin plotseling.

„Wat is er?" vroeg George.

„Daar krijg ik in eens een idee," zei Mr. Mifflin. „Dat schiet me zoo plotseling te binnen. Zoo gaat het mij altijd. Geef me tijd en het werkelijk artistieke idee komt vanzelf. Een beetje nadenken en van zoo'n denkbeeld, oogenschijnlijk is het niets waard, wordt iets geniaals. Dat ik er niet eerder aan gedacht heb."

„Wat klets je toch?"

„Nu zie ik pas in, dat mijn eerste plan niet goed was, daar haperde wat aan. Mijn idee was 't volgende. We spraken in den trein over baden en Jane zei toevallig, dat ze ook een beetje zwemmen kon, en toen kwam het plotseling bij mij op."

Jane was de actrice, die altijd vergeet de anderen te helpen.

„Ik zei toen bij mezelf: George is een sportman. Dat zal nu juist iets voor hem zijn, dat te doen."

„Wat te doen?"

„Wel Jane te redden."

„Wat zeg je?"

„Jullie," vervolgde Mr. Mifflin onverstoort, „moesten samen gaan zwemmen, terwijl ik met onzen persagent op het strand zou zijn. Zoo op ongeveer een honderd meter van de kust, gaan haar handen de hoogte in. Door-dringende angstkreten. Een heeleboel zenuw-achtige menschen op het strand. Wat is er te doen? Wat is er gebeurd? Kramp. Zou ze verdrinken? Neen! G. Barnert Callender, auteur van „Fate's Football's", waarvan de première a.s. Maandagavond om kwart over acht zal gaan, zal haar redden. Kijk maar! Hij heeft haar al. Hij brengt haar reeds hier naar toe. Ze is gered. Wat zal haar moeder blij zijn! En wat een geluk voor het publiek! Nu kunnen ze haar tenminste a.s. Maandagavond om kwart over acht, toch zien optreden. Jij komt aan het strand. Jubelende menigte. Huilende vrouwen. Zeer sterke situatie. Ik laat mijn

persagent los en vooruit gaat 't. Hij heeft nog juist tijd zijn verslag in het avondblad te plaatsen. Het was een prachtidee, maar ik zie nu in dat er toch nog wat aan haperde."

„Zoo, zie je dat in?" zei George.

„Het lijkt me zoo toe, na er nog eens over nagedacht te hebben, dat jij er niet voor te vinden zou geweest zijn. Er ontbreekt iets in je karakter, dat me doet veronderstellen, dat je het heele plan zou afgekeurd hebben."

„Ik ben blij dat je dat hebt ingezien."

„En wat erger was, het plan was door mij veel te altruïstisch gemaakt. Jij kwam er door op den voorgrond en Jane ook, maar ik, die toch de man was, bleef achter de schermen. Mijn plan, zooals ik het nu gewijzigd heb, is in ieder opzicht veel beter."

„Heb je dan al weer een ander?"

„Ja, dat heb ik. En," voegde Mr. Mifflin er met bescheiden trots aan toe, „ditmaal is het zonder een fout. Het moet gelukken. Dat kan ik zonder aarzelen verklaren. Straks zul je me hooren uitroepen met mijn eigen heldere en muzikale stem, het woord „Spring", niets anders. Dat is voor jou het sein om zoo vlug als je maar kunt over boord te wippen, want juist op het moment, dat ik dat woord uitspreek, zal dit bootje omslaan."

George keerde zich plots om en zag zijn metgezel in het gelaat. Dit glom van genoeg en enthousiasme. Het strand was op minstens twee honderd meter van hen verwijderd en juist hedenmorgen had hij zijn eerste zwemles ontvangen.

„Een beweging met het roer zal het hem wel doen. Dergelijke ongelukjes komen aan ons zeestrand zoo dikwijls voor en zijn heel gewoon. Ik moet je nog zeggen dat ik een beetje zwemmen kan, tenminste juist genoeg om me boven water te houden; jij moet de redding dus opknappen. Ik zou het voor niemand anders gedaan hebben, maar in aanmerking genomen, dat we elkaar al zoolang kennen. — Ben je klaar?"

„Stop!" zei George. „Doe 't niet! Luister!"

„Ben je klaar?"

De *Ocean Beauty* maakte water.

„Idioot! Luister even. Ik —"

„Spring!" zei Mr. Mifflin.

Op eenige meters afstand van de omgeslagen boot kwam George weer boven en om zich heen ziende naar Mr. Mifflin ontdekte hij den genialen geest op een paar meter van hem vandaan aan het water trappen.

„Vooruit, George, doe je werk," merkte hij op.

Het is niet gemakkelijk om iemand in diep water met je vuist te dreigen, maar George speelde het toch klaar.

„Voor twopence," riep hij, „zou ik je aan je lot over laten."

„Je kunt beter zaken doen," zei Mr. Mifflin. „Ik zal je threepence geven om me aan land te sleepen. Haast je een beetje. Het is koud en erg nat."

George zei niets, maar greep hem bij de ellebogen.

Mr. Mifflin keek over zijn schouder.

„We zullen een volle zaal hebben," zei hij. „De stalles zijn reeds bezet en de loges loopen ook vol. Uitstekend George, 't gaat best. Dit bedrijf is een triomf van het begin tot het eind."

Door aangename kout trachtte hij den tijd, dat de vervelende lange tocht duurde, te korten, maar George zei geen woord terug. Hij dacht eens vlug over alles na. Als het een beetje was meegeloopen zou alles wel goed gegaan zijn. Hij had met plassen en spartelen onder leiding van zijn leermeesteres kunnen doorgaan een week bijvoorbeeld en dan langzaam aan een beetje kunnen aanleeren om tenslotte een behoorlijk en presentabel zwemmer te worden. Maar nu! Wanneer we nog in die tijden leefden, toen er nog wonderen gebeurden, zou hij een verklaring hebben kunnen geven hoe het mogelijk was dat plotseling iemand, die in het water zonk als een baksteen, omgetooverd kon zijn in een volleerd zwemmer, die zelf de menschen van den dood redde; maar hoe moest hij nu? — En toen kreeg ook hij een idee, een heel eenvoudig idee, zooals alle groote ideeën, maar het was een pracht-idee.

Hij hield op met zwemmen en trapte water.

„Ben je moe?" vroeg Mr. Mifflin. „Wel rust maar even uit," voegde hij er vriendelijk aan toe, „op je gemak aan. We hoeven ons niet te haasten."

„Zeg eens," zei George, „we moeten het stuk geheel omwerken. We moeten van rol verwisselen. Jij moet mij redden. Weet je? Kan niet schelen hoe je dat doet. Ik heb nu geen tijd je alles uit te leggen. Begrijp je me?"

„Neen," antwoordde Mr. Mifflin.

„Ik zal nu achter je aan gaan zwemmen en je voortduwen, maar denk erom, dat als we aan land komen, jij de man bent die mij gered heeft."

Mr. Mifflin dacht over het geval na.

„Is dat nu wel wijs van je?" zei hij. „De redder, dat is een zeer sterke rol, maar toch geloof ik dat de andere beter voor mij is. Je moet daarvoor een goed geschoold acteur hebben. Ik geloof dat jij daar niet toe in staat zou zijn, George."

„Maak je daar maar niet bezorgd over. Zooals ik zeg, moet 't gebeuren."

Mr. Mifflin peinsde weer even na.

„Neen," zei hij ten slotte, „dat gaat niet. Je meent 't goed maar 't zou de heele voorstelling bederven, George. We mogen er niets aan veranderen. Laten we doorgaan."

„Zullen we?" vroeg George op een beslist onaangename toon. „Wil je dan weten wat ik van plan ben te doen? Ik zal je een heel harden slag onder je kin geven, dan zal ik je bij je keel pakken en die zoolang dicht drukken tot je buiten westen bent en dan sleep ik je aan wal en zeg, dat ik je moest bewusteloos slaan, omdat je tegenspartelde."

Een derde maal ging Mr. Mifflin aan het peinzen.

„Zou je dat doen?" vroeg hij ernstig.

„Wis en waarachtig," zei George. De toon van zijn stem was zoo, dat twijfelen aan zijn oprechtheid geheel overbodig was.

„Dan," zei Mr. Mifflin amicaal, „zullen we er maar verder niet over praten. Ik accepteer het gewijzigde plan. Mijn bezwaren zijn opgeheven. Maar," besloot hij, „dit is de laatste maal dat ik met jou ga zwemmen, George."

Mr. Mifflin had als goed artist maar al te juist gezien. George was absoluut ongeschikt om die uiterst moeilijke rol van geredde naar behooren te spelen. Dat bleek toen zij aan wal kwamen. Er was intusschen veel publiek en al was het geen volle zaal, het was een strand vol, alle plaatsen waren bezet en ieder kunstenaar zou zich gelukkig achten ervoor op te treden. Maar George haastte zich er doorheen te dringen en naar het hotel te gaan, zonder er zich ook maar 't minst om te bekommeren. Zelfs de handdruk met zijn redder, die zooveel effect zou gemaakt hebben, werd totaal vergeten. En zijn stem leek naar niets, althans niet naar die in deze omstandigheden op moest lijken, toen hij een opmerking ten beste gaf — de eenigste woorden die hij in zijn qualiteit van geredde uitte — aan een meneer met bakkebaarden, die hem belangstellend vroeg, of de boot omgeslagen was. Als een voorstelling van vlug voetwerk was zijn optreden goed. Maar in alle opzichten was het meer dan dun.

Juist had hij zijn doorweekte kleeren door andere vervangen — het leek hem zoo toe of hij niets anders deed dan natte kleeren door droge te vervangen, sedert hij in Marvis Bay gekomen was — of Mr. Mifflin trad binnen, gehuld in een bontmantel.

„Ze hebben me dit ding geleend" legde hij uit, „totdat ze mijn kleeren zullen gedroogd hebben. O, wat zijn ze hartelijk voor mij, ze willen alles voor me doen. Ik ben de populaire held geworden. Jongen, je hebt je kans voorbij laten gaan, omdat je niet je reddersrol wou spelen. Heel dom. Het is de beste rol,

de eenigste. Dat zie ik nu pas goed in. De redder speelt de ander gewoon weg, die heeft niets geen succes meer. Ik ben zooveel al geïnterviewd door 'n vent van een van de plaatselijke bladen. Hij is ook correspondent voor Londensche bladen. Ze zullen er van smullen van het verhaal. Ik heb hem alle rollen, die ik gespeeld heb, opgesomd en verteld wat ik het liefst bij mijn ontbijt at. Morgen komt er een mijn portret maken. Je zult 't zien, „Footpills“ gaat erin als koek. Wacht maar, Maandag hebben we een stampvolle zaal. Maar zeg, die verslaggever vertelde me iets heel dwaas. Hij vroeg me of jij niet dezelfde persoon was, die gisteren ook al door een jonge dame gered was. Ik zei natuurlijk van neen — want dat je gisteren pas was aangekomen. Maar de kerel hield vol dat jij het moest zijn.”

„Hij had gelijk.

„Wat zeg je!”

„Dat hij gelijk had.”

Mr. Mifflin ging op den rand van het bed zitten. Hij was gewoon paf en moest eenige oogenblikken wachten, voor hij weer wat zeggen kon.

„Die man in kwestie dan, die jij beweert te zijn, viel van de pier, en een jonge dame bracht hem naar het strand in veiligheid.”

George knikte.

„En dat was jij dus?”

Weer knikte George.

Mr. Mifflin's oogen gingen nu wijd open.

„Dat is de warmte, de drukkende hitte van de laatste dagen,” zei hij ten slotte. „Je hebt je met al die repetities en die aanstaande voorstelling te veel bezig gehouden. Ik veronderstel dat een dokter er wel een technischen naam voor heeft voor zoo'n aanval. Het is wat je zoo zou kunnen noemen een obsessie. Daar hoor je dikwijls van. Menschen die volkomen bij hun verstand zijn, maar alleen op een punt geheel verbijsterd. Sommigen meenen dat ze theepotten zijn of iets dergelijks. Jij hebt je in je hoofd gehaald dat je maar steeds moet gered worden van verdrinken. Wat is er met je gebeurd ouwe jongen? Heb je nu plotseling een bevinging gekregen, dat je niet meer zwemmen kunt? Dat kan 't toch niet zijn, want vanmorgen zwom je maar wat goed. Je deed 't voor ons beiden. Ik begrijp er niets meer van. 't Kan zijn dat je niet besefte, dat je zwom?”

George hield op met het dichtrijgen van zijn schoen en keek op.

„Luister eens,” zei hij; „ik zal langzaam spreken, zoodat je alles goed verstaan en begrijpen zult. Veronderstel eens dat je van de pier valt en een meisje geeft zich veel moeite om je naar het strand te brengen, zou je dan

zeggen: Wel bedankt, maar u had het niet behoeven te doen. Ik kan heel goed zwemmen?”

Mr. Mifflin peinsde over dit voor hem zoo geheele nieuwe gezichtspunt na. Eindelijk meende hij te begrijpen, hoe eigenlijk de vork in den steel zat. „Er steekt hier meer achter dan je zoo eerst wel zou denken,” zei hij. „Vertel me alles.”

„Vanmorgen” — George's stem was nu droomerig — „gaf ze mij zwemles. Grinnik niet zoo. Er valt niet om te lachen.”

Mr. Mifflin was dit volstrekt niet met den verteller eens.

„Dat komt ervan,” zei hij. „Laat dit nu een les voor je zijn voor de toekomst, George. Wees nu in het vervolg oprecht en spreek altijd de waarheid. Je moet de menschen niet bedriegen. Neem een voorbeeld aan mij. Het is je gelukt om er nu nog goed af te komen. Waag het nu niet meer, het is te gevaarlijk. Je bent nog jong. Je kunt je leven nog beteren. Een beetje wilskracht. Intusschen leen me een of ander dat ik zoo lang kan aandoen. Ik geloof dat ze een heele week noodig hebben om mijn kleeven te drogen.”

In het Beach Theatre was er dien avond repetitie. George woonde die bij en ging opgetogen naar huis. In de drie dagen, die verlopen waren sedert hij de laatste maal het gezelschap aan het werk had gezien, waren wonderen verricht. Het ging als van een leien dakje. Ze waren allen uitstekend. Arthur Mifflin had het zoutwaterbad beslist goed gedaan. En zelfs de komiek was zoo, dat George toe moest geven, dat de mogelijkheid niet uitgesloten was, dat hij wel eens grappig zou kunnen zijn. Hij was dus in de allerbeste stemming, toen hij in het hotel terugkeerde.

In de veranda stonden een aantal rieten fauteuils. Slechts een ervan was bezet. George herkende de persoon, die erop zat.

„Ik kom juist van de repetitie vandaan,” zei hij, terwijl hij een stoel naast haar nam.

„Zoo, werkelijk?”

„Het is nu heel wat anders,” ging hij opgewonden verder. „Ze weten nu wat ze doen moeten. Ze spelen werkelijk prachtig. Arthur Mifflin in het bijzonder. En de komiek, je zou hem gewoon niet terug kennen. Ik ben er o, zoo blij om.”

„Zoo, werkelijk?”

George voelde zich niet zoo op zijn gemak. Die toon beviel hem niet.

„Ik meende dat u er ook wel blij om zou zijn,” zei hij schuchter.

„Natuurlijk ben ik blij, dat alles zoo naar wensch gaat. Dat ongeval van hedenmiddag was ook een buitenkansje, was 't niet? Nu zul-

len de menschen wel meer belang in het stuk gaan stellen."

"Hebt u ervan gehoord?"

"Ik hoor niets anders, men spreekt er steeds over."

"Toevallig, dat het zoo kort na het andere gebeurde. — En zoo kort voor de eerste opvoering van uw stuk. Werkelijk erg toevallig."

Toen was het eenige oogenblikken stil. George voelde zich hoe langer hoe minder op zijn gemak. Je wist met vrouwen nooit, wat je aan ze had. Wellicht maakte hij zich maar onnoodig ongerust. Maar 't leek er toch verbazend veel op, alsof —

Hij gooide het gesprek over een anderen boeg.

"Hoe maakt uw tante het, Miss Vaughan?"

"Heel goed, dank u. Ze is naar binnen gegaan, want ze vond, dat het een beetje kil werd."

George was het volkomen met tante eens. Het was bepaald erg kil en als het zoo den heelen avond geweest was, dan zou het hem niets verwonderen, als zij een longontsteking had gekregen van al die kilheid. Hij waagde 't nog eens, al zijn moed bijeenrapende.

"Heeft u tijd om mij morgen weer zwemles te geven?" vroeg hij zoo onschuldig mogelijk.

Zij keek hem spottend aan.

"Zeg eens, Mr. Callender, vind u nu zelf ook niet, dat de grap lang genoeg geduurd heeft?"

Eens, heel lang geleden, hij was toen nog maar een kleine jongen, had een speelkameraadje hem een stomp onder zijn maag gegeven. De emotie, hierdoor veroorzaakt, was hem steeds bij gebleven. En het was een dergelijk gevoel, dat hij op het oogenblik weer kreeg.

"Miss Vaughan! Ik begrijp u niet."

"Werkelijk niet?"

"U heeft vergeten hoe u zwemmen moet."

Een warm, prikkelig gevoel begon zich in George's hoofd te manifesteren.

"Vergeten!"

"Ja, vergeten. En dat in een paar maanden. Ik meende u vroeger al eens ontmoet te hebben, en vandaag herinnerde ik me waar en wanneer. Het was verleden jaar, zoo ongeveer om dezen tijd, dat ik u te Hayling Island zag zwemmen, zelfs merkwaardig goed, en nu neemt u les. Kunt u verklaren, wat daarvan de reden is?"

Op deze vraag vond George het maar beter voorloopig het antwoord schuldig te blijven.

Zij vervolgde.

"Zaken zijn zaken, veronderstel ik en voor een nieuw stuk moet op de een of andere manier reclame gemaakt worden. Maar —"

"U denkt toch niet —" stotterde George.

"Ik had gedacht, dat een dergelijke reclame beneden de waardigheid van een auteur was; maar u weet natuurlijk zelf wel, wat het beste is. Het spijt me werkelijk dat die episode van gisteren zoo weinig publiek getrokken heeft. Vandaag was het echter een groot succes, was 't niet? Ik ben er zoo blij om voor u."

Nu was 't stil, en 't bleef stil. Dat duurde een eeuwigheid. Eindelijk zei George:

"Ik ga even een loopje maken."

* * *

Nauwelijks was hij verdwenen of de lange gestalte van Mr. Mifflin dook uit de schaduw van de veranda op.

"Heeft u wellicht een oogenblikje voor me?"

Het meisje keek op. De man was haar geheel vreemd. Zij knikte even koeltjes.

"Mijn naam is Mifflin," zei de ander, zich behagelijk in den stoel vlijende, waar zoo-even George ook in gezeten had, maar niet zoo behagelijk.

Het meisje boog even, maar weer o zoo koeltjes; maar om Mr. Mifflin van zijn stuk te brengen, was meer nodig. Dynamiet zou het wellicht klaar gespeeld hebben, maar koelheid zeker niet.

"De Mifflin," duidde hij nader aan, zijn beenen over elkaar kruisende. "Ik heb daar juist uw gesprek gehoord."

"U luisterde?" zei het meisje verachtelijk.

"Zoo goed als ik kon," zei Mr. Mifflin. "Dat is een gewoonte van me. Jaren lang ben ik nu al aan het tooneel en jaren lang ben ik nu al gewend om gesprekken aan te hooren en af te luisteren, zoo dat ik er gewoon niet meer buiten kan. Maar laten we dat punt een oogenblik laten rusten, wat ik u wilde zeggen is, dat ik hoorde dat u een beste jongen groot onrecht deed, natuurlijk was u er zich niet van bewust."

"Mr. Callender kon toch zichzelf wel verdedigen, als hij dat tenminste wenschte te doen."

"Ik bedoel George niet. Het onrecht betrof mij zelf."

"U?"

"Ik was de man die het drama van hedenmiddag in elkaar heeft gezet. Ik alleen. Ik mag George heel graag, maar ik kan hem toch niet toestaan om zich als mijn medewerker op te dringen. George heeft van die ouderwetsche ideeën. Hij gaat niet met zijn tijd mee. Hij kan tooneelstukken schrijven, maar hij heeft iemand nodig met veel kennis van zaken, die zijn stukken naar voren brengt. Wat nu betreft, het werk van hedenmiddag, dat is uitsluitend van mij. Hij was er zelfs tegen."

„Maar waarom beweerde hij dan, dat u hem gered had?" vroeg ze.

„George," zei Mr. Mifflin, „heeft een bijzonder ridderlijke natuur. Hij heeft voor een ander alles over. Tot zelfs de eer laat hij ze. Zoo'n soort Bayard of Lancelot, *sans peur et sans reproche*. U heeft hem gisteren van den dood gered, zonder hem tijd te laten u te vertellen, dat hij heel goed zich zelf redden kon. Wat moest hij doen? Hij zei tot zichzelf: „Nooit zal zij de waarheid vernemen!" En hij speelde zijn rol, zooals het moest. Maar laten we verder George er buiten laten, en —"

„Dank u, Mr. Mifflin." Zij kon zich niet weerhouden te lachen. „Ik geloof niet dat we verder behoeven te gaan. Ik begrijp alles. Het was heel slim van u bedacht."

„Het was meer dan slim," zei Mr. Mifflin, opstaande. „Het was geniaal."

* * *

Toen George weer op de veranda kwam, zag hij een witte gestalte op hem af komen.

„Mr. Callender!"

Hij stond stil.

„Ik heb er erg spijt van, dat ik u zooeven zulke onaangename dingen gezegd heb. Ik heb met Mr. Mifflin gesproken en ik zou u willen zeggen, dat ik het heel aardig van u vind. Ik begrijp nu alles."

Dat was met George niet het geval, althans voor het meerendeel begreep hij er maar bitter weinig van. Intusschen toch nog voldoende om te snappen wat hij noodig had te begrijpen. Hij stoof vooruit alsof hij een por in zijn rug kreeg.

„Miss Vaughan — Mary — ik —"

„Ik geloof dat tante mij roept," zei ze.

Maar de Voorzienigheid is zoo welwillend om tantes niet altijd te laten roepen; en tengevolge hiervan was het, dat George bij de tweehonderdste voorstelling van het groote Londensche successtuk „Fate Football's, niet alleen in zijn loge zat.

